

QUO VADIS, DOMINE?

ÍRTA:

MÉHELY LAJOS

A BUDAPESTI MAGY. KIR. MAGYAR PÁZMÁNY-PÉTEK TUDOMÁNYEGYETEM
NYUG. NY. K. TANÁRA

.BUDAPEST,

HELD JÁNOS KÖNYVNYOMDÁJA. II., MECSET-UTCA 8.

1933.

A legenda szerint, mikor a Nero kegyetlensége elől menekülő sz. Péter a via Appia elágazásához ért, szembe találta magát az Úrral, aki Péternek erre a kérdésére: „Quo vadis, Domine?” (Hová mégy Uram?) így felelt: „Venio Romam iterum crucifigi” (Rómába jövök, hogy újra megfeszítsenek), — t. i. a zsidók.

Az Üdvözítő, az ő isteni fenségében kész leheteti az embe-
riséget újból megváltani, de a zsidók által már egyszer keresztrefeszített magyarságtól határtalan bárgyúság volna, ha még egyszer oly ügyeiogyott jámborsággal engedné a hóhérkötelet a nyakára hurkolni.

Egyszer már megcselekedték a zsidók, hogy csupa hálából azért a vendégszeretetért, mellyel előttük országunk kapuit oly rövidlátó készséggel megnyitottuk s azért a sok jóért, melyet a magyarok rovására hosszú évszázadokon át oly bőségesen élveztek, — a *hazafias magyarság százait mészárolták le.*'

Ezt pedig, ha hatalomra juthatnának, akár ma is a legnagyobb gyönyörűséggel megcselekednék. — Avagy nem látjuk-e, hogy alig múlik el egy-két hónap, amikor a politikai rendőrség újabb és újabb kommunista összeesküvést ne fedezne föl?! Csak e napokban is 20 „trockijistát” fogtak el Budapesten, akik „közvetlen harcot akartak indítani a kapitalista társadalom ellen, a tanács-kommunizmusért”² s hogy ezek mind zsidók (*Rubinfeld, Herstein, Frank, Stern. Berger, Katz, Fürth* stb.), az önként érthető, valamint a *Trocki* (Bronstein), az orosz *Szamuelly* stílusa sem kétséges.

Az októberi és márciusi zsidó lázadás borzalmi után joggal

¹ A m. kir. igazságügyminisztérium 1920. évi kiadványa a kommunisták 23ti hitelesen kimutatott gyilkosságáról számol be (11. 1.), de mennyi még u nem igazolható esetek száma?

² Nemz. Ujs., 1933. nov. 15. sz.

hihettük, hogy ezentúl éberebb figyelemmel fogjuk ellenőrizni a zsidók mozgolódását, azonban a pillanatnyi föleszmélést csakhamar teljes elernyedés követte s ma, alig 15 évvel a zsidó hóhéralom elmúltával, ismét ott tartunk, hogy *semmitől nem okidra és mindent elfeledve, valóságos zsidókultuszt tizünk*, amely nagyon könnyen egy második nemzeti katasztrófához vezethet.

Egyes közéleti férfiak, politikusok, papok, írók és magasrangú katonák egymással versenyezve dicsőítik a zsidók „erényeit“ s nagy buzgalommal egyengetik „a kölcsönös megértés és szeretet útját“, mely törekvés ugyan végső kihatásában teljesen céltalan, de addig is sok zavart kelt, mert megteveszti a könnyen hívőket s megbotránkoztatja a világosan látó magyarakat.

Nem akarom kétségbe vonni, hogy mindazok, akik a zsidók magasztalásában lelik kedvüket, az ország érdekében vélnék cselekedni, de az alábbiakban be fogom bizonyítani, hogy ebbeli törekvésükkel a magyarság erkölcsi és faji szemléletét ássák alá s a magyar nemzet létalapjait támadják meg, mert *a zsidóknak a nemzet ellen elkövetett égbekiáltó bűneit sem megbocsátani, sem elfelejteni nem lehet.*

Sok kisebb bírnák teljesen eltörpül ama két halalos vétkük mellett, hogy amikor gazdáik zsríján jól meghíztak, vadállati kegyetlenséggel lázadtak fel a világesemények forgatagában elalélt magyarság ellen s ami ennél is szörnyűbb, elvesztették az ezeréves Magyarországot!

Újabb időben gyakran halljuk, hogy a „volt“ zsidó kommunistáknak végre is meg kell bocsátani, mert nem lehet őket a magyar közéletből örökre kitiltani, annál kevésbbé, mert *nem minden zsidó volt kommunista*, azonban ennél félszegebb okoskodást képzelni is alig lehet, mert hitelesen bizonyítható, hogy a két úgynevezett forradalom a zsidók legsajátosabb műve, leikétől lelkezett édes gyermeke volt,

A félkegyelmű *Károlyi Mihály* és *Hock János*, a nemzet sírját megásó „Nemzeti Tanács“ elnöke³, inkább csak hágcsó, ámbár nagyon készséges hágcsó volt, melyen a hatalomra éhes zsidó felforgatók felkapaszkodtak, a kommunista hóhérok azon-

³ *dock János*, a világion tó zsidó szabadkőművesség egyik oszlopa volt, aki *Balogh Károly* álnéven, mint a Demokratia-páholy „szónoka“ vívta ki a forradalmi zsidók hódotát (I. *Harcsai/ Adorján*, A szabadkőművesség bűnei, II. rész, 1921. 135 I.). Egyébként egész vezérkarával együtt *Károlyi Mihály* is szabadkőműves volt (Fr. *Wichtl*, Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik, 1923, 157, 159. 1).

lián mind vérbeli zsidók voltak. Tehát nem az a lényeges, hogy nem minden zsidó vett részt az októberi és márciusi lázadásban, hanem az, hogy azok, akik ezt a kél lázadást megcsinálták, mind zsidók voltak!

Hogy a mozgató erő valóban kizárólag a zsidók kezében összpontosult, azt már a bomlási folyamat első lökése, az 1918. január havában kitört általános sztrájk is bizonyítja, melyet a szociáldemokrata zsidó vezetők — a Népszava beismerése szerint — Budapesten is, Bécsben is, politikai okokból robbantottak ki.

Ugyanakkor kezdte gyümölcseit megérlelni a magyarországi szabadkőműves páholyokkal szoros szövetségben álló *Galilei-kör* aknamunkája is, mely a hadsereg fegyelmének szétzüllesztésére irányult. E kör tagjai, mondja az ugyancsak zsidó *Jászt Oszkár*⁴ — „legnagyobbrészt zsidó egyetemi hallgatók s más intellektüellek voltak, akik hadseregellenes és szindikalista elveket vallottak.“

A zsidók tervszerű összejátszását nyomatékosan igazolja *Károlyi Mihály* első, csupán a magyarság megtévesztésére beállított minisztériumának gyors kicserélése, amikor a szélsőségesen radikális és szabadkőműves zsidók nemcsak *Lovászy Márton*, *Bartha Albert* s utána *Fesletich Sándor* gróf, hanem még az egész életében radikális elveket vallott *Batthyány Tivadar* gróf kiválását is kierőszakolták.

Mindezeknek a magyaroknak menniök kellett, hogy ne zavarják a nyomdokukba lépő szabadkőműves zsidók fajtisza berendezkedését. Menniük kellett, hogy miniszter lehessen *Kunfi* (Lobl), mások szerint *Kunstädter*) *Zsigmond*, a betűszedő *Garami* (Grün), *Ernő*, *Jászi* (Jakobovics) *Oszkár*, a varrógépügynök *Böhm Vilmos* s a katonatanács élére juthasson *Pogány* (Schwarz) *József*, az egykori béltisztító fia.

Ez a társaság azután egészen stílszerűen vedlett át a kominu-

⁴ Magyariens Schuld, Ungarns Siiline, 27. I.

⁵ A *szindikalizmus* a szocializmusnak aina szélsőséges, az anarchizmus felé hajló antinacionalista, antimilitarista, állam- és vallásellenes, forradalmi iránya, mely a közvetlen cselekvés politikáját hirdeti.

Ilyen volt gróf *Hamuján*/ *Ervin* és *Nadler Herbert* (jelenleg — a *Kozma-párt* gráciájából — a Fővárosi Állatkert igazgatója!) szerkesztésében 1906-tól kezdve megjelent böngötei *Testvériség* című hetilap, de miután ennek felforgató iránya ellen még a szociáldemokrata párt is tiltakozott, az anarchista és szindikalista csoport «Társadalmi Forradalom címen 1906-ban új lapot alapított, mely eleinte szintén gróf *Uatliyiing Ervin* és *Nadler Herbert* szerkesztésében jelent meg“ (Népszava, 1930. okt. 29. sz.).

nista diktátorok sötét seregévé, melynek hírhedt népbiztosai, fő és al vérebeikkel együtt csaknem mind zsidók voltak. E jeles garnitúra nevezetesebbjei: *Kun Béla* (recte Kohn Móric), *h'unfi* (Lobi) Zsiginond, *Ágoston Péter*, *Böhm Vilmos*, *Landler Jenő*, *Vágó* (Weisz) Béla, *Szántó* (Schreiber) Béla, *Itónai* (Rosenstengl) Zoltán, *Lukács György*, *Szamuely Tibor* (recte Kohn Samu), *László* (Löwy) Jenő, *Lengyel* (Lefkovic) Gyula, *Erdélyi Mór*, *Varga* (Weichselbaum) Jenő, *Hamburger Jenő*, *Pogány* (Schwarz) József, *Bogár Ignác*, *Hevesi Gyula*, *Alpári Gyula*.

A népbiztosok fentebbi névsora is eléggé illusztrálja, mennyire igaz *Kaas Albert* báró közgazdaságegyetemi tanár ama megállapítása,⁶ hogy: „A Károlyi-uralom leghívebb támaszai radikális zsidó zsurnaliszták és írók, az ú. n. intellektuálisok voltak. A Galilei-kör tagjai szintén túlnyomóan a radikális zsidó főiskolások soraiból kerültek ki. A kevés kivétellel szintén zsidó népbiztosokat csaknem kizárólag zsidók és kikeresztelkedett zsidók vették körül, nemkülönben a politikai megbízottak, agitátorok, bizalmi férfiak és különféle termelőbiztosok egész seregeicsaknem kivétel nélkül zsidó volt, úgyhogy a kommunista vezérrétegnek legalább 95%-a származott a zsidóság soraiból.“

Az októberi és márciusi lázadás zsidó jellege annyira kétségszövegbevonhatatlan, hogy még a zsidó kérdést mindig nagyon engedékenyen kezelő *Andrássy Gyula* gróf is kénytelen volt elismerni,⁷ hogy:

„A két forradalmi párt, a radikális és a szociáldemokrata párt *túlnyomóan zsidó befolyás alatt állott*, az elsőt csaknem kizárólag a szegényebb zsidó intelligencia alkotta, a második vezéreinek nagy többsége régóta zsidó volt. A *szabadkőművesek* pedig, akik ezen időben szintén nagyon aktív, destruktív, defaitista munkát végeztek, *nagy százalékban zsidók*“.

Majd alább: a destruktív felfordulás és a forradalmak előkészítésében oly döntő és nagy szerepük volt a zsidóknak, hogy a *mozgalmat a pártatlan történelem is zsidó jellegűnek fogja nevezni* és én is, aki nem egy zsidót becsülök és tisztelek, a zsidó befolyásra vagyok kénytelen visszavezetni“.

Végül: „*A kommunizmus még jobban kidomborította az új rezsim zsidó jellegét*. Már az akkori munkástanácsokban

⁶ Baron *Albert* von *Kaas*, *Dér Bolschewismus in Ungarn*, München, 1930, 109. l.

⁷ Gróf *Andrássy Gyula*, *Gondolatok néhány belügyi kérdéstről*, 1920, 8. és 9. l.

Sűrűn panaszolták a vidékiek, hogy ügyüket mindenfelé kompromitálja az, hogy budapesti zsidókölykök vették azt a kezükbe és hogy az egész kommunizmus zsidó akció jellegével bír“.⁸

Gróf András (Útját az államférfit! s a történetíró itüvös tórgyRagosságával szögezte le az októberi és márciusi felfordulás zsiüff iellegét. netn domborította ki eléggé a szabadkőművesség átkos szereit belött a teljes igazság föltétlenül megkívánja annak a megállapítását, iiögv » magyarországi szabadkőművesség nemcsak a háború egész folyamán az ellenség megsemmisítő szándékát erősítette, hanem a magyarországi demokratikus köztársaság megalapítása, a hadsereg széttöltése, a Weber-Diaz-lé/e fegyverszüneti szerződés mellözése, szabadkőműves kormány létesítése s a vörös uralom előkészítése által alapjában az egész magyar tragédia felidézője volt.

Régen tudjuk, hogy „a szabadkőművesség forradalmi intézmény s az utolsó két évszázad minden forradalma és háborúja a szabadkőművesség átkos és sötét munkájának eredménye“, de mivel ezt a magyarországi szabadkőművesség állhatatosan tagadja, rá kell mutatnunk a legutóbbi eseményekre, amelyek világosan igazolják, hogy „a magyarországi szabadkőművesség is forradalmi egyesülés“.

Erre nézve rengeteg adatot találunk Somogyi István jeles művében⁹ melyek sorából csupán Vészi (Weisz) József testvérnek az 1904. évi szabadkőműves vándorgyűlésen elmondott beszédére utalunk. Ebben azt kívánja, hogy a jövendő forradalom előkészítését a páholyokba is be kell vinni, hogy az eszmék győzhessenek, még pedig a szeretet fegyverével, ha lehet, de egy erős gyűlölség fegyverével is, ha kell.“¹⁰

Hogy a magyarországi szabadkőműves páholyok mily benső megértéssel készítették elő a „jövendő forradalmat“, kitűnik abból, hogy már 1908-ban együtt dolgoztak a szerb szabadkőművességgel, melynek kimondott célja a történelmi Magyarország tönkretétele volt.“¹¹

⁸ Ez a körülmény még a „Tanácsok Országos Gyűlése“ nevű kabaréban is olyan ellenérzést keltett, hogy Kun fclti az 1911. jún. 21-iki ülésen szükségét érezte a tanácsteremben tapasztalt „pogromhangulat“ ellen kikelni (S. ülés jkv. 21. I).

⁹ Somogyi István, A szabadkőművesség igazi arca, 1928. III. fejezet.

¹⁰ Vájjon ezek voltak-e azok „az országnak tett nagy szolgálatok“. tVjtiri, Magyar zsidó lexikon 1929, 948. I.), amelyek elismerésül a Reformpáholy főmestere a magyar felsőház tagja lett?

¹¹ Somogyi István, A szabadkőművesség igazi arca, 1929, 107. I.

Ilyen előzmények után legkevésbé sem meglepő, hogy csaknem az összes páholyok kitörő örömmel üdvözölték az októberi „forradalmat“, melyet — mint azzal sok helyütt eldicsekedtek — saját „királyi munkájuk“ érdeméül tudtak be.

A magyarországi szimbolikus nagypáholy a *Károlyi Mihály-íein* magyar népköztársaság létrejöttét a maga művének nyilvánította,¹² nem kétséges tehát, hogy a /w;ro//y/-kormányt is a szabadkőművesek hozták létre¹³ s ők irányították működését, úgyhogy annak minden bűnéért felelősek.

E bűnök között nem a legjelentéktelenebb az, hogy a *Károlyi-kormány*, miután a hadsereget gáládul széttzillesztette s belső ellenségeinket felfegyverezte,¹⁴ az 1918. nov. 4-én Páduában megkötött, Magyarország integritását biztosító *Weber-Diaz-féle* fegyverszüneti szerződés mellőzésével, nov. 6-án a Belgrádban állomásozó *Franchet d'Esperay* elé járult, hogy új s az ő uralmát jobban biztosító fegyverszüneti feltételeket eszközöljön ki.

A francia tábornok félreérthetetlen megvetéssel fogadta a gyászos társaságot.¹⁵ azonban a *Károlyi* teremtette helyzet kihasználásával örömmel ragadta meg az alkalmat, hogy Magyarországot teljesen megbénítsa, mert a franciáknak, mint később *Betris* ezredes a Szegeden összegyülekezett hazafias magyar tiszteknek őszintén megmondta, „nem volt érdekük, hogy a legyőzött ellenséget megerősítsék.“¹⁶

Franchet d'Esperay ugyan aláírta a belgrádi egyezséget, ezt azonban az entente hatalmak csak ideiglenesnek tekintették s magukra nézve kötelezőnek sohasem ismerték el. Ennek követ-

¹² Wiener Freimaurer Zeitung, 11)19, jún 21. I.

¹³ A *Károlyi-kormány*nak hat szabadkőműves tagja volt, de a többi nyilván „kötény nélküli testvér“ volt (*Fr. Wichtl*, Weltfreimaurerei, Weltrevolution, Weltrepublik, 1923, 159. I).

¹⁴ Fölfegyvereztek tízezer zsidót (ez volt a *cionista (járda)* s az oláhoknak 55 ezer gyalogsági fegyvert, megfelelő muníciót, ágyúkat és géppuskákat s tízmillió korona készpénzt utaltak ki.

¹⁵ A küldöttség tagjai voltak: *Károlyi Mihály* vezetésével *Linder* és *Jászi* miniszterek, *Halvány hajós* báró hírlapíró, *Hokányi Dezső* a munkástanács és *Csernyák* a katonatanács elnöke. Mikor *Károlyi* ez utóbbit bemutatta, a francia tábornok eme szavakra fakadt: „Je ne vous croyais pas descendu aussi bas“ („Vem hittem volna, hogy ilyen mélyre süllyedtek). Ez az erkölcsi arculítás azonban legkevésbé sem sújtotta le a társaságot, melynek, mint *Ildii any* báró mondja, az volt a legfőbb gondja, hogy jól van-e becsomagolva az a mézzel édesített szerb befőtt, mellyel az otthoniaknak akartak kedveskedni.

¹⁶ Báron *Albert von Kaas*, [Jer Bolschewismus in Ungarn, 193D, 38,55-57.1.

keztében a csehek, rácok és oláhok mind nagyobb és nagyobb területeket merhettek Magyarország testéből elrabolni, ezzel befejezett tény elé állítva a párisi békekonferenciát.

Így vesztette el Magyarország területének és lakosságának kétharmad részét, amit föltétlenül meg lehetett volna akadályozni, ha a *Károlyi Mihály* zsidai a maguk pütkösdi királyságának biztosítása helyett a *Weber-Diaz-féle* szerződés nyújtotta jogalaphoz ragaszkodtak volna s nem robbantják szét a harcmezőről hazatérő hadsereget.

Mert az októberi „forradalom“, mondja helyesen a zsidó *Jászi*, „nem a népszenvedély minden korlátot elsöprő elemi kitörése, hanem a *tömegmérgezés* eredménye volt, mely csakis a nemzet kimerültsége mellett győzedelmeskedhetett.“¹⁷

Láttuk, hogy ez a tömegmérgezés az egész háború alatt, sőt már jóval előtte is féktelen erővel folyt, még pedig a nemzetközi szabadkőművesség utasítására és támogatásával, úgyhogy Trianont a szabadkőműves munka eredményének, Magyarország megcsonkítását a világszabadkőművesség bűnének kell mondanunk.

„A világszabadkőművesség, olvassuk *Somogyi István* művében¹⁸ már 1917-ben elhatározta a történelmi Magyarország szétadarabolását s a béketárgyaláson résztvevő ügynökeinek nem volt szabad ezen változtatniok.“

Clemenceau, a trianoni békediktátum legfőbb zsarnoka, maga is főszabadkőműves volt, akit *Ed. Drumont*, a *Libre Parole* főszerkesztője, lapjának 1899. évi febr. 19-én megjelent számában „*Dreyfuss*, *Reinach*, *Zadoc-Khan*, *Árion*, *Yves-Guyot* s a többi franciaországi hazaáruló zsidó ügynökéül és akarat nélküli eszközéül“ mutat be.¹⁹

De nemcsak *Clémenceau*, a magyarok bőségs ellensége volt a szabadkőműves zsidók engedelmes eszköze, hanem az egész párisi tanács is csupa hamisítatlan zsidóból állott.

Wilson elnök nagyapja még lengyel zsidó volt; *Wilson* felesége, *Mrs. Calt*, ma is talmudista zsidó asszony; *Baker* az amerikai hadügyi államtitkár, németországi zsidó, akit eredetileg *Bäcker*-nek hívtak; a későbbi államtitkár *Bainbridge Colby* egy *Colinski* nevű zsidó; *Daniels*, az amerikai tengerészeti államtitkár anyai részről zsidó; *Tumulty*, *Wilson* titkára, *Sansoon*, *Lloyd*

¹⁷ *Oskar .hiszi*, *Magyariens Scliuld*, *Ungarns Siilme*, 24 I.

¹⁸ A szabadkőművesség igazi arca, 12(5. I.

¹⁹ *Sziliéd Várady Gyula*, *A sátán karmaiban*, Debrecen, t!)27, 122. I.

George titkára, a közutálatnak örvendő *Mond* és *Mamii*, Clémenceau titkára és kebelbarátja is kivétel nélkül zsidó.¹⁹

Nyilvánvaló, hogy ebben a légkörben a magyar ügy kezdettől fogva el volt veszve s az is erre vezethető vissza, hogy a szövetségesek balkáni hadseregének francia parancsnokai (*Gondrecourl*, *Sí. Laumer*, *de Lobit*, *Charpy*, *Franehet d' Espcray*, *Retrix* és *Vix*) a legudvariasabb társadalmi formák között is lelkiismeretlen játékot űztek a békóbavert hazafias magyarság képviselőivel, az aradi és szegedi ellenkormányok vezéreivel.

A francia tábornokok minden támogatást megígértek, de ígéreteiket sohasem váltották be, amiben bizonyára a „tigris“ (*Clémenceau*) utasításait követték, aki még a *Károlyi Gyalu* gróf elnökségével alakult szegedi kormány idejében is *Kun* Bélával állt összeköttetésben.²⁰

A fentebbiekben részletezett adatok mindenkit meggyőzhetnek róla, hogy *a magyar tragédia előkészítői és relidézői a szabadkőműves zsidók voltak*, akik a mai nap oly buzgón papolt évszázados „testvéri sorsközösség“ kötelmeinek gálád megcsúfolásával csakis a saját önző érdekeik aranyborját imádták.

Sőt még ezzel sem elégedtek meg, hanem a hosszú háborútól kimerült s a haza sorsán kétségbeesett magyarság pillanatnyi aléltságát vakmerően kihasználva, a legembertelenebb eszközökkel iparkodtak a polgárságot megrémíteni s hóhéruuralmuk napjait meghosszabbítani.

Száz meg száz magyar anyának és gyermeknek még ma is könnyben ázik a szeme, ha a kommunista uralom olyan szörnyetegeire gondol, mint *Kun Béla*, *Szamuely Tibor*, *Vágó* (Weisz) *Béla*, *Szántó* (Schreiber) *Béla* s az ő készséges vérebeik: *Korvin* (Klein) *Oltó*, *Schön Gábor*, *Kerekes* (Krausz) *Ferenc*, *Kerekes* (Kohn) *Árpád*, *Reinheimer Dezső*, *Bérgfeld Izidor* és mások.

Nincs toll, amely híven tudná leírni azt a vadállati kegyetlenséggel végrehajtott borzalmas öldöklést, melyet a zsidó hóhérok elkövettek s amelyekhez képest a francia terror aránylag csak gyermekjáték volt.

„Sem rettenetes Iván, sem a kvattrocsetto ocsmány Bál-freskóinak megfestői nem álmodták, hogy az öldöklésnek ilyen avatott

¹⁹ *Hildenhand* (az angol ébredők [The Britons] hivatalos lapjának) 1921. márc 21 száma.

²⁰ *A. Knas*, Id. mű, 231.

'mesterei lehessenek a világon',²¹ — mondja egy a magyarországi kommunizmus friss emlékezetében megírt angol mű,²² mely a parlament pincéjében lefolyt mérsárlás leírása után megállapítja „az új rendszer faji jellegét, mely az áldozatokban nem hagy fenn kétséget arra nézve, hogy Jehova napja felvirradt.“

Sőt annyira felvirradt hogy még a gyilkolás módszere is azonos azzal, melyet Jehova népe felsőbb parancsra évezredek óta követ.

Az említett angol mű emlékezetünkbe idézi azokat a még a spanyol inkvizíció borzalmain is túltevő, válogatott kínzásokat, melyekkel a minden emberiségéből kivetkőzött haramiák áldozataikat halálra gyötörték s ezek a szadizmus olyan mértékéről tanúskodnak, hogy párjukat legfeljebb a zsidók egyházi könyveiben találjuk.

A kommunista pribékek mindennapi szórakozása közé tartozott, hogy az ellenforradalmi érzéssel gyanúsított Családfő kivégzésére oda rendelték a mit sem sejtő családot; a keresztet, az általuk annyira gyűlölt keresztény vallás jelét, belevágták a megkötözött áldozat homlokába; a halálra ítéltnek kitolták az egyik szemét, hogy „ne lásson túlsókat“; a vallani nem akaróknak kicsavarták karját-íábat; az előbb embertelenül megkínzott áldozatnak kirángatták a nyelvét s odavarrták az orrához, vagy pedig mint *Bergfelá Izidor* hatvan esetben tette — „egyszerűen“ meg-sütötték a Marx-barrak kemencéjében.²¹

Ilyen baromi kegyetlenséggel pusztítottak el ezek az Istentől elrugaszkodott fenevadak sok száz lelkes magyar embert a parlament pincéjében, a Batthyány-palotában, Szolnokon, Dunaföldváron, Dunapatajon, Kalocsán, Rábapordányon, Rábacsanakon, Párádon, Kapuváron, Csornán, Lukácsházán, Kőszegen és másutt.

A magyarságukat vérük hullásával megpecsételt vértanúk hosszú sorából álljon itt a két *Hollón* (apa és fiú), *Návay Lajos*, *Ferry* és *Menkina* csendőrtábornok, a daliás gyermekifjú *Dobsa zászlós*, *Madarász Béla* orvostanhallgató, *Mildner* százados. *Stcnzel János*, *Nikolényi Dezső*, *Várkonyi Báliul*, *Sebestyén Dezső*, *Zalán Zoltán* (vitéz Zalán Antal tábornok egyetlen fia). *Fangler Béla* és *Kovács Mária* megdicsőült neve.

²¹ *Kerekes* (Kolin) *Árpád*, 23 éves vasesztergályos, egymaga öt magyart lött agyon és 13-at akasztott fel; *Reinheimer Dezső* 25 embert végzett ki Debrecenben, *Herzfeld* Izidornak pedig 155 gyilkosság szárad a lelkén.

²² From behind the Veil (A fátyol mögül). The Story of Hungarian Bolshevism, Budapest, 1!)2(J, 34. I.

²³ Ugyanott, 38—41). I.

A zsidón kívül semmiféle más emberfajta sem volna képes ilyen besztiális öldöklésre, mert egyedül a zsidó egyesíti magában a rabló beduin és a szadista néger véreleimet, amelyek szerencsétlen keveréke készíti arra, hogy másfajú embertársainak — akik az ő hitelvei szerint nem is emberek — kínjaiban gyönyörködni tudjon, sőt e gyönyörűséget szomjúhozza.

Ennek az élettani megszabottságnak teljesen megfelelnek a zsidók „szent“ könyvében, a Talmudban foglalt borzalmas utasítások, azok a könyörtelen parancsok, melyek szerint a hitetleneket ki kell irtani.

Íme ezek egyike: „A bűnöst térdigérő szemébe dugjuk, azután egy kemény kendőt teszünk egy puhába s rácsavarjuk a nyakára. Erre az egyik tanú a kendő egyik, a másik a másik végét húzza, amíg a bűnös ki nem tátja a száját. Ezalatt megolvastjuk az ólmot s beleöntjük a bűnös szájába, hogy lefusson a beleibe s megégesse azokat“.²⁴ Azonban a Talmud nem elégszik meg ezzel a meglehetősen világos utasítással, hanem tudós eszmecserét folytat a kivétel módjáról s például a különösen jámbor *Jehuda* rabbi azt hiszi, hogy „ajánlatos volna a szegény embernek a száját fogóval kinyitni s az ólmot hirtelen beléönteni, mert különben megtörténhetik, hogy a fojtogatástól megfulad, mely esetben lelke nem égne el vele“.

De nemcsak a Talmud, hanem a Tóra is csak úgy hemzseg a szadista kegyetlenség példáitól, amelyek csaknem kivétel nélkül Jahve egyenes parancsára, vagy legalább az ő oltalma alatt mennek végbe.

A Deuteronomiumban olvassuk: „Ha majd Jahve, a te Istened, abba az országba vezet be, melynek birtokbavétele végett vagy odamenőben és színed előtt nagy nemzeteket távolít el és kiszolgáltatja neked őket és te vereségüket okoztad: *kiirtva pusztítod tci őket, nem lépsz velük szövetségre, nem kegyelmezel nekik, nem házasodol közéjük* . . (Mózes V. 7.).

Ugyanott a 20. fejezetben: . . . „a nemzetek városaiból, melyeket a te Istened örökségképpen ad neked, *egy lelket sem hagysz életben, kiirtod őket* . .

Dávidnak az ammoritákkal való harcáról olvassuk: ... kivitt

²⁴ Sanhedrin, f, 52 a(*Houston Stewart Chamberlain* idézete: Die Grundlagen des XIX. Jahrlunderts, 1,10. kiad., 1912,529.1.). A szanhedrin —a talmud egyik legfontosabb traktátusa, mely jogi, vallási és államjogi problémákat boncol“ (*Újvári Péter*, Magyar zsidó lexikon, 1929, S24 I.)

²⁵ *Kmoskó Mihály*, Zsidó lélek — sémi lélek, A Cél, 1919. 245. II

a városból sok zsákmányt, azután kivazette a népet, *vas fűrészek, tüskék és zúzák alá rakta s kemencékben megégette*. Minden városban így tett Ammon gyermekeivel (2. Saru. 12, 30—31.).

Lapokat lehetne efféle idézetekkel megtölteni, amelyek mind azt bizonyítanak, hogy Jahve — a kereszténység istenével ellentétben — a gonoszság és kegyetlenség istene. „Jahve — mondja *Fritsch Tivadar*, a német fajvédelem lelkes vezére — maga a hamisítatlan hebraeus; hű másolata az ő gyűlöletének és bosszúvágyának, mert a népek a saját képükre alkotják meg istenüket“.²¹

Innen ered, hogy mikor a zsidó öl, tulajdonképpen mindig istene parancsára hivatkozhatik, mert „Isten a zsidóknak hatalmat adott minden nép élete és vagyona fölött“ (Trakt. Gittin I. öl. 1) s ehhez teljesen stílszerűen illeszkedik a tanítás: „Az ákumok (t. i. a keresztények) legjobbukát üssük agyon“ (Sohar, III, 14, 3).

A zsidók mindezt borzalmas következetességgel meg is cselekedték a kommunizmus napjaiban, amikor millió könnyet fakasztva a legnemesebb magyarok vérehullásában és halálhörgésében kéjelegtek.

Mélyen elszomorító, hogy még ezek után is legyenek magyarok, akik minderről megfélekedve s a keresztény megbocsátás, humanitás és nenrzeti egyetértés szólamait hangoztatva, kiirtani törekszenek azokat az érzéseket, amelyek még nagyon sokáig fogják marcangolni a magyarság lelkét.

Lehet, hogy egy kései nemzedék majd látvott borít a kommunista zsidók által elkövetett szörnyűségekre, de az engesztelődés ideje még nem érkezett el, annál kevésbbé, mert a zsidók egész életrythmusából az tűnik ki, hogy nincsenek tudatában szörnyű bűneiknek s legkevésbbé sem törekszenek azok levezetésére.

Ennek, igaz, mi magunk vagyunk okai, mert amikor a megtorlás lehetősége elérkezett, részint becsületes, de oktalan nagylelkűségből, részint idéetlen, de óvatosan számító pieilzmusból elmulasztottuk a leszámolás végrehajtását.

Amikor 1871-ben a versaillesi kormány *Mac Mahon* és *Gallifet* tábornagyok seregeivel a párisi kommunizmust napokig tartó véres harcok árán leverte, a komunárdok ezrei lakoltak életükkel, újabb ezreket pedig Cayennbe számkivetettek s nagyon sok időnek kellett eltelnie, amíg *Gambetta* a száműzötték meggyeclmezését és a nemzet megnyugvását el tudta érní.

²⁶ *Th. Fritsch*. *Dér falsehc* (iott, S. kiad., 1021. 57.1

A magyar nemzeti hadseregnek nem adatott meg, hogy *Kun Béta* vörös hordáival összemérje fegyverét, azonban amikor az oláhok kitakarodása után 1919. nov. 11-én az ország fővárosába bevonult és *Horthy Miklós* fővezér tetemre hívta ezt a bűnös várost, mely „megtagadta ezeréves miiltját, sárba tiporta a nemzet színeit s színekbe öltözködött, akkor nagy nyomatékkal harsogta oda a sápadozó polgármesterek: „Ezek a kezek nyitva vannak testvéri kézszorításra, de büntetni, sújtani is tudnak, ha kell.”²⁷

A testvéri kézszorítás igaz magyar hensőséggel meg is történt, de az annyira megérdemelt büntetés — sajnos — elmaradt.

A vörösek a legnagyobb arcátlansággal vedlettek át fehérre s ez az ernyed, fenéig poshad, társadalom szó nélkül tűrte, sőt ma is töri, hogy a legvörösebb vörösek az egész vonalon nemcsak kegyelmet nyertek, hanem azóta mindenhova visszacsúsztak, sőt nagy karriért csinálva előkelő állásokban habzsolják az élet örömeit s a magyarság bárgyuságán mosolyogva kézsztítik elő az új destrukciót.

Gálócsy Árpád az ő hazafias írásainak egyikében²⁸ a szociáldemokraták és kommunisták kétségtelen kongruenciáját magyarázva mondja: „Ismét el kellett ezeket az igazságokat mondanom, mikor a legnagyobb megdöbbenéssel tapasztalom, hogy tizenégy év alatt annyira tudunk felejteni, hogy az országgyűlésen s a városházán tömegesen üthetnek olyanok, akik a proletárdiktatúra oszlopos tagjai voltak!”

Ezt a megállapítást saját tapasztalatomból azzal egészíthetem ki, hogy a magyar tudományosság empóriumában, az *Akadémián, az egyetemeken, a Nemzeti Múzeumban és tudományos társulatainkban*, sőt még *egyes minisztériumokban* is ülnek olyan levitézlett kommunista törzsfőnökök, akiknek Franciaországban legalábbis gályarabság járt volna ki.

De hát mi „úri fajta“ vagyunk s nagy lovagiasságunkban nem tartjuk ildomosnak valakinek a „világnézetét“ feszegetni. Ennek a pipogyaságnak következtében azután szép lassacskán ismét oda jutunk, ahol mint a *Tharaud* testvérek oly találóan mondták a magyar viszonyokról: „Quand Israel étaít Roi“, amikor pl. a közoktatásügyi, egymást felváltó népbiztosok és heelyetteseik mind zsidók voltak, továbbá 11 osztályvezetőből 10 és 27 csoportvezetőből 21 volt a kiválasztott nép fia.²⁹

²⁷ Új Nemzedék, 1918. 8. nov. 18.

³⁰ *Gálócsy Árpád*: Közérdekű Levelek, VIII. 1932, 138. I

³¹ *A. Kaas, id.m.* 251. I.

Úgy látszik, megint ilyen állapotokra törekszenek a zsidóság mai palatínusai, azok a magyarok, akik bizonyára jóhiszeműen, de teljes tájékozatlansággal zengedeznek dicsőítő himnuszokat s s ezzel öntudatlanul is egyengetik az eljövendő, sőt már ajtónkon kopogtató zsidó uralom bekövetkeztét.

Újabb időben különösen a mi keresztény és keresztyén papjaink áradoznak a zsidóság „erényeiről“ s megható zsolozsmák szárnyain ölelik keblükre a „szegény elnyomottakat“, „akikért senki sem imádkozik.“

Ilyeneken azonban már meg sem ütődünk, mert tudjuk, hogy a mi papjaink mindezt „hivatalból“ cselekszik. Akár *Balthazar Dezső*, akár *Bangha Béla*, *Ravasz László*, *Haypál Béla*, *Forgács Gyula*, *Irányi János*, vagy *Palaky Arnold* ömledézéseit olvassuk, mindenképp látjuk, mennyire igaza volt öreg *Szily Kálmánnak*, aki egyszer azt mondta, hogy „ha két okos ember nem érti meg egymást, annak az az oka, mert különböző malomban örölnek.“

Mi is kétféle malomban örölünk, mert a keresztény vallás papjai elsősorban keresztények, akik hitelveiknek megfelelően a reájuk követ vető zsidót is kötelesek kenyérrel visszadobni, holott mi fajvédők elsősorban magyarok vagyunk és csak azután keresztények s mivel a fajiság törvényeit, tehát a zsidóság tulajdonságait is alaposan ismerjük, *nem a lioll ige, hanem az isteni eredetű élettörvények követelményei szeiint rendezzük be életünket.*

Amíg a mi papjaink fohásza az ő szívügyük marad, addig ez oly szuverén kérdés, amelybe nekünk beleszólásunk nem lehet, de ha tanításuk a gyakorlat terén a nemzet létérdekeivel ütközik össze, akkor kötelességünkké válik, hogy szavunkat felemeljük.

Ennek okából *tiltakozunk a térítés, a kikeresztelés és a vegyes házasság ellen*, mert mindez — a tudomány legszabatosabb módszereivel bizonyíthatóan — *a faj megromlását vonja maga idán.*

Muckermann jezsuita páter módjára, aki a Berlin-dahlemi embertani intézet osztályvezetője, a mi papjainknak is biológiai tanulmányokat kellene végezniük, hogy beláthassák a fajtisztaság áldásait s a helytelen fajkeveredés átkát.

Akkor bizonyára ők is méltányolni tudnák annak a berlini rabbinak az álláspontját, aki a házasság céljából zsidó hitre térőket kereken elutasította.³⁰ Teliát, mondja a müncheni folyóirat,

³⁰ Israelit. Famitenblatt, Hamburg, 1925, 21 sz.

ahonnan ezt a hírt merítettem,³¹ „ama tény előtt állunk, hogy amíg a keresztény missziók szégyenteljes módon foglalkoznak zsidó-misszióval, addig még a liberális hebraeusok sem látják szívesen a nemzsidók felvételét. S teljesen igazuk van, mert kulturális és faji szégyen egy 3000 év óta fennálló szakadékot áthidalni akarni. Ha a keresztény egyházak nem hagynak fel zsidó térítéseikkel, ne csodálkozzanak, ha a fajrontás előmozdítói közé számítjuk őket. Hát még mindig nem elég az az 500 zsidó protestáns pap, aki Németországban prédikál?” — Ha így haladunk, nálunk is hamarosan többszáz zsidófajú keresztény pap fog prédikálni, de nekünk nem lesz Hitlerünk, aki megszabadítsa tőlük a nemzetet.

Még nagyon sok kifogásom volna a mi papjaink „felvilágosító“ munkája ellen, azonban ezúttal csak *Forgács Gyula* intézeti lelkésznek a skót misszió helyiségében tárgyalt ama tételét teszem szóvá, mely szerint: „Ma már nincs komoly keresztény, aki a most élő zsidókat vádolná Jézus keresztrefeszítésével, vagy aki hitelt adna a vérvád babonájának.“³²

A tézis első fele bámulatosan logikus, azonban a második része pusztán egyéni, még pedig nagyon is naiv hiedelem.

Itt a tiszteletes úr rosszul tudja a leckét, mert nem ismeri e súlyos kérdés történelmi távlatát, eredetét és egész fejlődését s nem ismeri az idevonatkozó irodalmi okmánytár kétségtelen bizonyítékait.

„A fekete mágia, melynek már a klasszikus középkor óta a zsidók voltak a legbuzgóbb adeptusai, mindig óriási hatalmat tulajdonított az embervérnek,“ mondja egy német történétíró,³³ aki *Angelus* krónikája nyomán előadja a Berlinben 1510-ben történt rituális gyilkosság pórét. Akkor a börtönbe került zsidók beismerték, hogy megvásárolt keresztény gyermekeknek vérért vették s azt betegségükben itták, illetőleg mézzel, gyömbérrel, vagy burgonyával keverve ették. E vallomás alapján 41 zsidó szenvedett tűzhalált.

Ebben az esetben a zsidók gyógyítóerőt tulajdonítottak a keresztény vérnek, máskor azonban a keresztény vallás és kegyeszei iránt táplált égő gyűlölet volt a keresztény vér élvezetének oka, mert a zsidók — akárcsak a mai négek egyes törzsei — ezáltal az egészséget, erőt és túlvilági boldogságot vélték elnyerni, vagy pedig az összes kereszténységet megrontani.

³¹ Der Weltkampf, 1925, 559. I.

³² A f. évi nov. 7-én megjelent újságok közlése.

Való igaz, hogy mindez a babonás középkor sötét világában történt, azonban a vér misztériuma — mely a zsidók vallási törvényeiben gyökerezik mai napig sem változott meg.

A zsidók, mint ahogy *Cohen* marburgi professzor 1888-ban és *Gronemann* rabbi 1894-ben eskü alatt vallotta³⁴, ma is vallásuk legfőbb törvénykönyvének ismerik el a Talmudot, mely pedig ernígy rendelkezik: „Ha valaki meghal s kiskorú gyermeket hagy hátra és az atya örökösei azt mondják: nagyra nőjön nálunk, de az anya azt mondja: nálam nőjön nagyra, akkor az anyjánál s nem az öröklésre jogosultaknál kell hagyni, mert *fennforog a veszély, hogy a húsvéli ünnep előestéjén levágnák.*“³⁵

Most már csak tiszta sor, hogy ha húsvéti báránként még a védtelen zsidó gyermek is levágható, mennyivel inkább van ennek kitéve a keresztény gyermek, mely ugyan a Talmud szerint az állatokkal egyenlő, azonban a zsidók Istenének — különösen a leánygyermek vére — „nagyon kedves áldozat.“

E helyen nem bocsátkozhatom a vértitok tüzetes tárgyalásába, azonban utalok *A. Fern* tanulságos munkájára,³⁶ melyben az 1071—1891-ig terjedő időből 60 eset van ismertetve s a szerző a hiteles törvényszéki tárgyalások alapján 12 pontban foglalja össze a minden képzeletet meghaladó fanatizmus parancsait.

E mellett minden magyar embernek el kell olvasnia *Bary József* emlékiratait, vagy legalább azoknak a *Magyarság* 1933. évi szept. 27, 28. és 30. s okt. 1. és 3. számában megjelent ismertetését, amely „megállapítja, hogy a tiszaezlári pör koronatanújának, *Scharf Móricnak* a vallomása hiteles volt és megfelelt a valóságnak,“ amiből önként következik, hogy a szegény kis *Solymosi Esztert*. 1882. április 1-én, húsvét szombatján, a zsidók (a téglási és tarcali s a Tiszalökről jött sakter) rituális célokra lemészárolták.

Ha ez égkiáltó bűn megtörténtét — általánosan ismeretes okokból — akkor nem is lehetett bírói ítélettel kimondani, a világirodalomban és minden komoly magyar ember lelkében kitörölhetetlen igazságként van az elkönnyelve.

Erre jó volna visszaemlékezni a mi papjainknak, akik hihe-

³³ *Richard Mun*, Die Juden in Berlin, 1924, 32. 1.

³⁴ *R. I. Gorslebrn*, Die Oberwindung des Judentums, 1920, ál. 1

³⁵ Traktat Kethuboth f. 102 1. A Talmud Babli amszterdami kiadása. *Stauf* von dér *March* idézete (Die Juden im Urteil dér Zeiten, 1921, 76. 1.)

³⁶ *Athanasius Fern*, Jüdische Moral und Blutmysterien, Hammer Verlag, 1920.

tétlen naivságukban „a szeretet melegével akarják felolvasztani a zsidók gyűlöletét.”³⁷

A zsidókultusz fentebb ismertetett eseteitől csak formában eltérő, de lényeg szerint teljesen azonos velük az a beszéd, mellyel vitéz *Shvoj Kálmán* altábornagy, a szegedi vegyesdandár parancsnoka, f. évi okt. 29-én a szegedi zsidó temetőben felállított „Hősök emlékéit”³⁸ felavatta.

Ez a beszéd, mint már a *Magyarok Lapja* nov. 12-iki száma megmondta, „az egész magyarságot méltán megbotránkoztatta,” mert szöges ellentétben van azzal a közérzéssel, mely a magyarság tudatában a zsidók háborús szerepléséről kialakult.

Az altábornagy úr azt kívánja, „ne felejtjük el, hogy a háborúban hány keresztény és zsidó nézett szembe a halállal, egymással kezét fogva hányán voltak, akik összeölelkezve estek el és akik talán összeölelkezve vannak eltemetve,”³⁷ azonban a háborús tapasztalatok világszerte azt bizonyítják, hogy ebben a szónoki figurában nagy szerepe van a fantáziának.

Nekünk csak szórványos adataink vannak arra nézve, hogy a zsidók mit műveltek a háború alatt, azonban a németországi háborús irodalom már minden tekintetben tisztázta s kétségtelenül bebizonyította, hogy a zsidók — kevés kivétellel — mindenütt a háttérben s mindig a maguk és fajtájuk javára munkálkodtak.

A sok idevágó műből csak *Ottó Annin* hivatalos adatok alapján megírt könyvét³⁸ ragadom ki, mely jellemző részleteket tár fel arról a céltudatosan megszervezett faji munkáról, mely a zsidóságnak lehetővé tette, hogy a legcsekélyebb áldozattal, sőt nagy előnyöket szerezve ússza meg a háborút.

E műből megtudjuk, hogy amíg a német lakosságnak 20% o-a állt hadi szolgálatban, addig a németországi zsidóknak csak 10% o-a vonult be (18. 1), de ezek nagyrésze is otthon teljesített szolgálatot (23. és 29. 1.) s még a harctéren levők is többnyire nem veszedelmes helyeken működtek (21. 1.).

Így válik megérthetővé, hogy amíg a német katonák 3%-a, addig a zsidóknak csak 1%-a esett el (47. 1.)*, továbbá hogy négyszer annyi német, mint zsidó tiszt maradt a harctéren (48. 1.).

De még a tűzvonalba levő zsidókban sem volt köszönet,

³⁷ Reggeli Újs. „okt. 30.

³⁸ *Ottó Ármín*, Die Judea im Heer, München, 1919.

³⁹ A mi hadseregünkben is ugyanilyen volt az arány *Kovács Alajos* statisztikája szerint 28% magyar, de csak 11% zsidó esettel (A zsidók térfoglalása Magyarországon, 1922).

mert — *Mommsen* megállapításához híven — itt is csak bomlasztó fermentumként hatottak (68. l.) s nem egy addig megbízható csapatot tettek hasznavehetetlenné (33. l.).**

Mindezek tudatában arra a végső következtetésre jut a szerző, hogy „legjobb lett volna a zsidókat a katonai szolgálat alól teljesen felmenteni, mert a hadsereg az ő távolmaradásuk által *csak* belső szilárdságában nyert volna” (70. l.).

Meg vagyok győződve, hogy ha majd a magyarországi adatok is hitelesen ki lesznek kutatva, minálunk is hasonló eredmény fog megadódni, mert alig van köztünk valaki, aki a fentebbiekhez hasonló tapasztalatokkal ne rendelkezne.

Ezeket végiggondolva nem hiszem, hogy az altábornagy úr bánatos könnyhullatása bár csak egy árnyalattal is meg tudná változtatni azt a képet, mely a zsidókról a magyarság lelkében él, ellenben a temetői szónoklatnak *Löw Imánuel* főrabbi felgyógyulásáért fohászkozó végső akkordja bennünket is azok táborába hajt, akik a honvédelmi miniszter úrtól azt kérdezték: „Hajlandó-e vitéz *Shvoj Kálmán* altábornagy ellen szegedi viselkedéséért a vizsgálatot azonnal megindítani és őt sürgősen a jól kiérdemelt nyugdíjba helyezni?”³⁹

Ennyit mindenesetre elvárhatunk attól a honvédelmi minisztertől, aki a pestmegyei vitézi szék kecskeméti ünnepén ezt a minden magyar ember lelkében élénk visszhangra talált nyilatkozatot tette:

„Végre engedjék meg azt, hogy mi magyarok, legalább egy intézményünkben teljesen magyarok maradhassunk.”⁴⁰

Nekünk megingathatatlan meggyőződésünk, hogy *a teljes magyarság alapföltétele a zsidómentesség*, de semmiképp sem kelléke, hogy a héber misszió apostolai legyünk. S mivel ennek elszomorító jeleit látjuk, hazafias nagy aggodalommal kérdezzük a zsidóknak tömjénező magyaroktól: „Quo vaditis, Domini?” Hová mentek Urak? Hová vezetitek ezt a máris zsidó rabigában görnyedő szerencsétlen nemzetet?

** A hazaárulásnak szinte hihetetlen példája, hogy a szabadkőművesek, akik tudvalevőleg csaknem mind zsidók, még a harctereken is tábori páholyokat alakítottak, melyekben az ellenséggel békés egyetértésben működtek. Ilyen volt pl. a St. Quentini páholy, amelyben német-és franciaországi zsidók tábori egyenruhában vakoltak együtt. (*Erich Ludendorff Vernichtung der freimaurerei*, 1927. 82. l.).

³⁹ Magyarok Lapja, nov. 12. sz.

⁴⁰ Új Nemzedék, 1920. nov. 18.